

Po sedmdesáti letech...

Je mi líto, ale za sedmdesát let si to moc optimisticky nepředstavuji. Už jen proto že mi bude 82 a nebudu moci dělat tolik věcí jako teď. Má to ale i dobré stránky představte si co se mi stalo: Jednou přijdu z procházky (venčila jsem totiž svého malého pejska), podívám se do schránky a co nevidím! Ve schránce byla krásná namodralá obálka adresovaná přímo mně. Vezmu si ji tedy do ruky a jdu do svého rodinného domku. Lehla jsem si pohodlně na pohovku a otevřela jsem tu obálku. Uvnitř byl papír, na němž bylo krasopisně napsáno:

Milá Lucinko,

S radostí Tě zvu na svou oslavu mých 110-tých narozenin.

Bude zde celá naše rodina a pár mých kamarádek z práce.

Oslava se bude konat 30.4.2082 v 14:00 u mě doma

Můžeš zde klidně přespát. Já i Tvůj tatínek se na Tebe moc těšíme.

S láskou

Tvoje maminka

Kdyby mě nebolely klouby, roztančila bych se radostí. Moje maminka bude mít stodesetiny! To se přece nestává každý den. Jen jí ještě musím vymyslet nějaký hezký dárek. Oslava bude příští sobotu. Možná bych mohla zajít za dědou Honzou (který loni oslavil své 139-té narozeniny) a zeptat se ho co by se mé matce mohlo líbit. Navštívila jsem ho tedy a zeptala se na dárek pro maminku. Děda Honza doporučoval koňskou mast nebo prstové boty. Dala jsem tedy na dědovu radu a vyjela na nákupy. Po necelých dvou hodinách jsem se vrátila domů s těmito věcmi: červené prstové boty na suchý zip, hřejivá koňská mast růžová a nové šaty na tu oslavu pro sebe. Doma jsem si pustila televizi a když jsem si konečně sedla slyším jak se v chodbě rozdrnčel telefon. Panebože kdo to zase otravuje zavrčela jsem a šla zvednout telefon. Volala má vnučka Tereza (21). Má prý pro mě nějakou úžasnou novinu. „Já vím, že má maminka narozeniny“ řekla jsem otráveně. „Ale o to vůbec nejde Řekla Tereza. Máš první pravnučku! Julinku!“ řekla mi s velkým nadšením. Oněmněla jsem úžasem. Hned zítra se na ní přijedu podívat řekla jsem a položila sluchátko. Pak mi ale došlo že vůbec nevím ve které porodnici se Julinka narodila. Jelikož už však byl večer a já byla unavená, přestala jsem to řešit a šla na kutě. Ještě než jsem pak usnula stačila jsem si pomyslet: To byl ale velký šťastný den. Vsadím se, že jsem před sedmdesáti lety ani nepomyslela na to, že by se něco takového mohlo stát. A usnula jsem.

Konec

